

מלמעלה למטה

ו. דרגונב

בשנה הזו, כשעוד לא הלכתי לבית הספר, עשו בבית שלנו שפוצים. מסביב היה מלא לבנים וקרשים ובאמצע החצר עמדה ערמה גדולה של חול. ועל החול הזה שיחקנו במלחמות חייזרים וסתם כל מיני משחקים. באותה תקופה היינו שמחים מאוד וגם התיידדנו עם הפועלים ועזרנו להם לשפץ את הבית - פעם הבאתי

קנקן מים חמים לדוד גרישה המסגר, ואלנקה הראתה לפועלים את הכניסה האחורית לבית. ועוד עזרנו הרבה, רק אינני כבר זוכר את הכל. ואחר כך, בלי שהרגשנו, השיפוץ הסתיים והעובדים עזבו זה אחרי זה, והדוד גרישה נפרד ממני בלחיצת יד והלך גם הוא. ובמקום הדוד גרישה באו לחצר שלוש בחורות. הן היו לבושות יפה מאוד, לבשו מכנסים ארוכים מרוחים בצבעים שונים וקשיחים מאוד. כשהן התהלכו

המכנסיים חרקו כמו ברזל על הגג.
ועל הראש הן חבשו כובעים עשויים
מעיתונים, וגם זה היה יפה מאוד.
הבחורות האלה היו צבעים, והן
נקראו "צוות". הן היו שמחות וזריזות,
אהבו לצחוק ושרו כל הזמן "חבצלת,
חבצלת". אבל אני לא אוהב את השיר
הזה. ואלנקה ומישקה גם הם לא
אוהבים. לעומת זאת אהבנו להסתכל
איך הבחורות-צבעים עובדות, ואיך
הכל מתקבל אצלן ישר ומדויק.
ידענו גם את שמותיהן. קראו להן
סנקה, ריישה ונלי.

ופעם באנו אליהן ודודה סנקה
אומרת:
"ילדים, רוצו לברר מה השעה."
רצתי, ביררתי ואמרתי לה:
"חמש לפני שתיים-עשרה."
והיא קראה:
"הפסקה, בנות! ללכת לאכול!" ויצא
מהחצר.
וגם דודה ריישה ונלי הלכו לאכול.
ואת חבית הצבע השאירו.
וגם את צינור הגומי. אנחנו ניגשנו
מיד קרוב יותר והסתכלנו על פינת
הבית שהן עכשיו צבעו. זה היה יפה

לחש כמו נחש כי בקצה הצינור היה
ראש עם חורים כמו במשפך. רק
שהחורים היו קטנים מאוד והצבע יצא
כמו מי בושם במספרה, כך שבקושי
אפשר היה לראות.
מישקה שמח וקרא:
"תצבע מהר, תצבע דבר כלשהו!"
ואני כיוונתי את הצינור על קיר נקי.
הצבע יצא ושם מיד הופיע כתם
חום-בהיר דומה לעכביש.
"הידד" קראה אלנקה "הצלחנו!
הצלחנו!" ושמה את הרגל שלה תחת
זרם הצבע.

מאוד, ישר וחום עם קצת אדמדם.
מישקה הביט, הביט, ואחר כך אמר:
"מעניין. ואם אלחץ על המשאבה,
הצבע יצא?"
ואלנקה אמרה:
"אני מתערבת שלא יצא!"
ואני אמרתי:
"אני מתערב שיצא!"
ומישקה אומר:
"לא צריך לריב. תכף אנסה. דניס,
תחזיק את הצינור ואני אלחץ."
והתחיל ללחוץ. לחץ פעם, פעמיים
ופתאום מהצינור יצא הצבע! הוא

מיד צבעתי לה את הרגל מהברך ועד
הבהונות. וממש מול עיננו לא ניתן
היה יותר לראות את החבורות
ושריטות על הרגל! להפך. רגל של
אלנקה נעשתה חלקה, חומה,
מבריקה כמו פין של כדורת.
מישקה קרא:
"יופי! שימי את השנייה!"
ואלנקה מיד שמה גם את הרגל
השנייה ואני צבעתי אותה מלמעלה
למטה פעמיים.
ומישקה אמר:
"כמה יפה, ילדים. רגליים שלה כמו

אצל אינדיאני אמיתי! תצבע אותה
עוד!"
ואני שאלתי:
"כולה? לצבוע את כולה? מהראש עד
העקבים?"
ואז אלנקה ממש צווחה מעונג.
"כן, ילדים טובים! תצבעו מראש עד
רגליים! אהיה אינדיאנית אמיתית!"
מישקה התכופף מעל המשאבה
והתחיל ללחוץ בכוח ואני שפכתי צבע
על אלנקה. וצבעתי אותה היטב, גם
הגב, גם הרגליים, וידיים ובטן והכל
והיא נעשתה כזו חומה, ורק השערות

נשארו בהירות.

שאלתי:

"מישקה, מה אתה חושב, לצבוע גם

שערות?"

והוא ענה:

"אבל בהחלט! תצבע מהר!"

ואלנקה:

"קדימה, קדימה! גם השערות וגם

האוזניים!"

סיימתי לצבוע אותה ואמרתי:

"אלנקה, לכי להתייבש בשמש! ומה

עוד לצבוע?"

ומישקה:

"ראה שם את הלבנים שלנו

שמתייבשים? לך, תצבע אותם!"

את המבצע הזה גמרתי מהר! שני

סדינים ומעיל של מישקה צבעתי כל

כך יפה שהיה ממש תענוג לראות!

ומישקה ניכנס ממש לעבודה, שואב

את הצבע כמו מקצועי ורק קורא מדי

פעם:

"תמשך לצבוע, יותר מהר, יותר

מהר!"

עברתי לדלת. מלמעלה למטה!

מלמעלה למטה! ובאלכסון!

ובאותו הרגע הדלת נפתחה ויצא

ממנה מנהל הבית אלכסיי בחליפה
לבנה.

הוא נאלם דום. גם אני. שנינו כמו
מכושפים. והעיקר שאני המשכתי
להתיז עליו ולא יכולתי בשום אופן
להזיז את הצינור הצדה ורק הנפתי
אותו מעלה-מטה ובאלכסון. והוא
פתח את עיניו רחב וגם כן לא עלה
על דעתו לזוז לא ימינה ולא שמאלה..
ומישיקה שואב וקורא את שלו:

"תצבע! תצבע עוד!"

ואלנקה צועקת מהצד:

"אני אינדיאנית! אני אינדיאנית!"

אמא לא הסכימה לצאת מהבית. אבל
אני בכל זאת יצאתי והדודות סנקה,
ריישה ונלי אמרו:
"דניס תגדל, תגדל מהר. אנו רוצות
לקבל אתך לצוות שלנו. תהיה צבעי!"
ומאז השתדלתי לגדול מהר.

אסון!!!
יפה הסתיים לנו הדבר... מישקה
כיבס שבועיים את הלבנים. ואת
אלנקה רחצו בשבע אמבטיות מים
עם טרפנטין...
אלכסיי קנה לו חליפה חדשה. ולי

